

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278117072/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

jeg gerne fortælle indtil — ja indtil vi måske bliver afbrudt —“

Den Gamle blev siddende op, med Puderne skudt sammen bag Ryggen og så ud af Vinduet, mod Ørkenen, hvor Sandet fra de dybe Klitkedler rejste sig som lange, vaklende Spøgelser, der jog over de døde Rev og Flintesmedjer, faldt, rejste sig ravende og jog videre. Stundum, i enkelte Solblink, dukkede Fyrtårnet frem, kridhvidt, og forsvandt igen. Spøgelserne ilte ud til Ringdansen om Øens yderste Menneskebolig, ud at slukke dets vejledende Lys, ud at spejle fra dets Odde efter Rov.

Drejet fra Havet stod om Hytten. De skrøbelige Mure sukkede som i gamle Sten. Lugen oppe på Loftet klappede som varskoende Råb. Men Uret gik og gik, trofast og taktfast, uden Viden om den korte Angst, fuldendende sin Vandring mod Evigheden.

Bek famlede omkring sig, hvileløst: „Nej, nej, jeg kan ikke — De må have mig undskyldt og ikke være vred — men jeg kan ikke fortælle i Dag. Jeg aner ondt. Jeg aner en Nød i Havet her udenfor. Hør dog, hvor det stormer!“

„Vist stormer det,“ sagde Erik Lange, han rejste sig og gik hen til det østre Vindue, hvor Sandfoget ruskede forbi og bagtede mod Ruden, mens Lufttrykket presede Røgen og Flammerne mod Ovnlågen, og Havets tunge Bulder voxede op over Taget. „men det har dog stormet ligeså hårdt de to andre Efterår, vi har været her på Øen, og da er dog ingen Stranding sket. Derimod den stille, tågede Nat —“

„Det er ikke heller Vejret,“ sagde Clemens Bek og rystede på Hovedet, med de store, blege Øjne mod Ruden. „men — når man har levet så længe som jeg, her midt i Havet, så får man det i Legemet som Fordænen, som Dyrene får det, at nu har det ondt for mod andre. Jacobus Uz — ja, se nu véd De ikke, hvem han var, og mange af de Unge her véd det heller knap, og en Gang var det Navn dog det samme som Øens — han kunde have købt os alle, og Prinsen med, ved sine Penge, og han havde købt os ved sit Liv iblandt os — han mærkede det altid, når en Stranding var nær, og han led overmåde ved det: „For lå vi ikke